

ACC. N:R M. 9253: 1-6.

Landskap: Blekinge Upptecknat av: E. Ahlsson
Härad: Östera Adress: Rosenhill, Ramdala
Socken: Ramdala Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1943 Född år ^{c:a 80} _____ i _____

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Tror på frägor ang. "stubben" s. 1.
Kärleks- och vagnvisor. s. 1-5.
St affars skeder. s. 6.

(H. 4. 3)

Skriv endast på denna sida!

1 /
Påsenhitt från Ramdala den 4/12 1945.

Brude!

Tu var på prägan i vilket sammanhang varren om stolben före-
kom, lemnas till svar, den kom i sammanhang. Tu en man såg
till ena fips. Vårren var nemlig förpattad av en fästing,
utgörande en kärleksbrev till sin älskade, när han var ute
på gyljarfärd, för att göra henne sin uppsaktning.

Den utgörde på samma gång ett varsel, att ta sig i akt, när
han kom på besök i händerna för var hemmar.

Flickan var medveten om att far ogillade honom, därför
gnolade hon på varren när hon genom fästingens såg hans milda
ögon, detta utgörde alltså signalen till att far blev hemmar, och
att han var välkommen en annan gång.

Nu kände det att han kom på besök de flesta gånger i
quällningen, när hon vaggade sin lillebror i sängen, varför
den sista repningen i varren kunde finna sin tillämpning
både på sängen i vaggan, och på den som stod utanför.

Utan liten vännen om. Ja - - den kärleken är uppfinningsrik.

2.

M. 9253:2.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Varen hade alltid en mening, en förbindelse mellan tvänne
älskander, och var säkerligen en tygt, ämsesidig överenskommenhet
hur den skulle signaleras.

Någon mer vett om stubben i toner, känner jag ej till, annat än
han hade tradition, och var oambärlig, särskilt för de äldre
fruntimren. Den fick dock smärningen i lekfullt med kundlinen
~~smärningen~~ göra åt sig för den moderna klädkulturens landvinningar
bland det unga släktet.

Det lärde väl möjligen intressera om jag också presenterar den
alldagliga reaggisen som också hade tradition på arten.

Jag skall återge den ordagrant, såden jag hört den ställiga
gångar, ja, till och med i mitt eget barnslagsrum.

Den lydde som följer: "aya, mana, lilla barn^(barn), stor i arren som
en guan, (guan) her så många fara, (fäder) en i Skalmö,
2 i Leenn, (Leend) fem å tjugo i Österuunn, (Österuunn)
förutom alla djäkna, som ingen man kan räkna.
Den förstnämnda versen var i stället förekommer, var alltid både
kärlekens och reaggisen.

En annan kärlekshymn från 1880-talet, sjungen av en 50-årig smed, kan jag ej underlåta att notera. Dels emedan jag tyckte den var återolig som termen lyder, dels emedan den ej fanns i trycket, och till följd därav ej fanns i Folkminnesarkivet. Undertrycket var som 15-årig kärling antäld hos nämnda smed, varför det är egna hörsägnen jag här noterar. När vår smed fått sig ett glas för mycket föredrog han en liten själsdiktad vinstump till sin lilla.

Den lydde in extenso, tacka vill jag dig du lilla gode vän, för du har fått en skyddig kvinna, hon kan både väva, spinna, och så sy, och alltid vill hon vara hemma.

Barnen går på golvet liksom liljan små, och vad nöjen i varenda rum; och vad roligt är, ha en sådan kär, som en lilja är, då är det roligt gifte vara.

Här vill jag tillägga, att hans 70-åriga ingrid liknade allt annat än en lilja, snarare en häxa. Jag glömde tillägga hans sista honor för sin tillbedda, iversera du för mej inri; iversera på hans språk betydde (fjärkar) du för mej inri s.

Den nämnade kärlekedikten går möjligen utanför frågeformuläret,
men emedan jag tycker den är analog med den förra, och med hänsyn
om att Folkminnesarkivet är ett centralt, och en uppsamlings och förvarings-
plats för allt gammalt och fornt, har jag velat notera densamma.

Det är den typisk för 80-talets individer, och sällt, men icke minst, en
episod som för mig utgör ett minne för livet. Förmodligen hade liksom
många andra ett ganska inkränt intellekt, särskilt som författare.

När han i lejlighet sjunger, säkta vill jag dig du lilla goda vän för
du har fått en dygdig kvinna, dygden var väl parallellt emedan
de oftast tillsammans flera är som gifta. När han vidare sjunger,
leannen går på golvet liksom liljan små, blir även det en
moträtt, emedan han aldrig haft några barn. När han sedan
till sist sjunger då är det soligt gifte varar, blir även det
en ren moträtt emedan han var gift.

och nu kommer epilogen som för mig blev så minnesvärd, emedan den höll
 på att kosta mig livet. Smeden hade sent om natten beslutat sig för att
 gifta sig med sin hustru. Detta skedde medan jag var anställd hos
 honom. En nederstämning vinterdag med strålende sol och klingande städflöj,
 lånade han en häst av en bonde, och körde den en mil lång väg till
 Ranneby för att låta vinga sig rid den gamla enkan, som han givit smek-
 namnet hustru. Understämning som fått uppdraget att samtidigt hämta mjölke
 hos en bonde, fick sitta upp och äta bakpa hundsvetten (svartsvetten)
 på skindan, och äta med ett stycke råg. Nu var den gångne tiden att
 skuta vid bröllopgården, det gjorde man också med leuckad ja till och
 med så fjärreruterna sprunga sänder, det var politiska även i det, emedan
 man blev trakterad med sprit. Nu ville även jag uppvakta mitt
 värdfolk med en salut, när jag därför hoppade av skindan
 avläsade jag ett skott ur en medrädd pistol för 1,25, men det skulle
 jag ej göra; emedan det höll på att gå gale. Jag hade försöpt rikt
 fult med kret, när skottet brann av sprang en bit av rikt på 2,5 m
 upp i luften med ett sjungande ljud, till en höjd av minst 50 meter.
 Tydligt den tagit en bakåtgående riktning hade jag säkert varit en
 dölens man. Vid närmare undersökning av vapnet befanns rikt
 vara medrädd; denna explasitionen. Slutet på det hela var att
 smeden kom tillbaka med sin hustru, som en gift man.

M. 9253:6.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

6. / Till svar på frågan om jag har mer att förtälja om Staffan skede, måste jag svard mig, så till rida, utom det, att jag minnes enligt legenden att det var en kärlekshistoria och gällde en onlerung.

Staffan var en Löjtnant och riddare; som skulle eröfra sin ättade i en Kungaborg. Patten skulle starta ammandagsqväll kl 9, efter många strapatser lyckades han nå målet, som måste utföras under nattens lopp. Om denna Staffanaritt har gått så många invecklade versioner, att man vet inte som som är den rätta. Jag förmodar att arkivet har önskliga upplysningar på Lager om legenden i fråga.

Beträffande småpojkaras ritt på sina häppkättar skedde det huvudsakligen på sommaren, emellan dem förljeds av föräldrarna att rida ammandagen på quend av kylan. Det stod såkligen i samband med Staffanarittens ritt till ett annat ämne; emellan arkivet föra några intressanta anteckningar som har till huvudrubrik en ~~mått~~ Leevärensgrönsting och en invokning 1884.

17 dagars existens mot nu, 18 månader. Det är riddas ätt historien. ^{Handbort}
I det förekommer många roliga frågor, det har jag omedelbart uppgjort. ^{Handbort}